

CESTA DOMA® III.

Pondělí, 17 března 2008

Jak sem teď minule - nikde žádná pumpa! A tak jsem musel u té první, v naprostý díle, dát dalších 4 \$ za 2 galony, abych se odsud určitě dostal a zase nám neuletělo letadlo, jako v Denveru, což by tebe, bez peněz, byla situace dost těžká a neúněšitelná. Navíc, musel jsem objet celou San Franciskou zátoku. Mosty, který by nám přes ní značně zkrátily cestu, jsou

všechny v jednom směru placeny, jenže já nevím, kterým směrem jsou placeny a kterým free, případně, kterým free mým směrem. Tak alespoň jsem využil odbočky na zapadlý golfový hřeben a Helena se mohla konečně do cestovního a opatřit si tvář, pro ni obvyklým, barevným nátěrem. Možná to tu odkoukala od místních indiánů, co jsou na válečné stezce. Ale, asi ne. S tímhle zvykem, co si pamatuju, už sem přiletěla a po ní, že ho provozuje asi už do doby, co začala rozeznávat barvy.

A tak jsme museli fofrem na mezinárodní letišti v San Francisku. Už jsem sem Helenu jednou, před čtyřmi roky, vezl, ale tenkrát bylo letišti právě v rekonstrukci a tak vypadalo jinak. Tak už jsem si zapamatoval, že přilet je arrival - protože nejdivněji sem musí přiletět a nejdivněji je i písmeno abecedy, a potom je odlet - departure, aťli písmeno "d" je a po "a" :-)). Tuhle mnemotechnickou konstrukci jsem si musel vytvořit, abych si tahle dvě slova vůbec mohl někdy zapamatovat. Přitom první

název letišti jsme to nikdo z nás nevím a ne to Helena na ve slovníku, už jsem byl zase cestou z letišti ven a přemýšlel, jak se sem zase v tom dálničním labyrintu dostat nazpátek. Jó, se mnou se spouštějící cestování nenudí a vždycky mají neední zážitky. I přitom cestu na letišti. Pak jsem v Helenu před odletovou odbavovací halou a musel hned odjet, protože se tam šlo parkovat jen na vyžádání zavazadel.

Ani jsem raději nevyplnul motor, protože nebylo vůbec jasné, jestli bych ho tu ješ a nastartoval. Naštěstí se tam poflakoval jeden volný vozík na kufry, tedy free, takže jsme ušli dva dolary za jeho

půjčení, protože všechny bačky by Helena sama neodnesla. Všude jen ty prachy by chtěly, vydívat se! Dál už si musela Helena vystát sama. Je dospělá, anglicky umí líp než já a výměna, jak by jistě

potvrdil nezaujatý pozorovatel - pokud se týká hádek se mnou a její mámou - jí rozhodně nechybí. Hned přímým výjezdu z letišti jsem zjistil, že k tomu velikému problému s chybějícími prachama, tebe už opatřit začal zas ten tradiční s károu - prostě na co s elektrikou. Jenže, od Miami přad je nevím, co to vlastně je. A jestli mně tady chcípne

někde na svátlech motor, už to nenastartuju... Než jsem se propletl na ten slavný Golden Gate Bridge městem, pak to zakufroval a s pomocí mapy a kompasu měl honičku, kromě udržení motoru v chodu, se odsud vymotat a najít - už z

čera - správně směrem. Dálnice 101 tady ve Frisku končí najednou uprostřed města, aťli žádný dálniční koridor

mostu na sever se musíte proklíkovat přes městské ulice, který jsou sice označeny i sčíslem dálnice, ale přitom změna

musíte občas rozhodovat na křižovatkách pekelně rychle.. Malý zaváhání, špatněj pruh a jedete úplně jinam.

vrátit se, je pak problém. Ještě než jsem se dostal k mostu, přišla tma. A s rozsvícením hlavních světel se

hned rozsvítila i kontrolka, že to nedobíjí baterii. A jak jistě většinou ví, světla na svícení dodává primárně

baterie a ta se přitom, když běží motor, dobíjí. Takže, když neběhá dobíjení, baterie se za chvíli svícení vybijí a m

ptáčkách, v mém případě - po svátle. Tak jsem rozsvítil jen obrysová světla, ta berou málo proudu. Stejně mezi

těmi auty ve veřejné dopravní síce musel každé vidět ve svých reflektorech i pouličním osvětlení, tak co

pomalou popojíždících vozidel na estiproudé ulici - po těch pružích každým směrem, rozdělené ostrůvkem

uprostřed, se pomalu sunul k mostu. Před jednou křižovatkou jsem uviděl na ostrůvku stojícího, dost ošuntěl

vyhlížejícího chlapa, s velkým papírem v ruce. Stál jsem na červeně a tak měl dost času si přelouskat, co tam má napsá

"Mám hlad, prosím o nějaké drobné. Dva dny jsem nejedl". Ale NIKDO nezastavil, NIKDO přede mnou mu

nehodil ani penny, tedy cent. NIKDO se kupodivu, v tady tak pobočné zemi, plně kostelně a nejrůznějších církví,

nestaral o osud bližního svého. Ani já nezastavil a nic mu nehodil. Je ovšem možné, že kdybych zastavil,

jsem tam už zastal s ním stát a to natrvalo. Přijel jsem Zlatou bránu a musel zase rozsvítil hlavní světla. Tady už

pokračovala dálnice na sever, ale chybělo tu to městské osvětlení, ve kterém jsem viděl a byl vidět. A hned oranžová

kontrolka hlásí, že to nedobíjí. A já mám před sebou ješ dobrých 30 mil na vyhlednutou RA (rest area =

odstavné parkoviště), iroko daleko jedinou, vo který vím v tomhle regionu, na tady poblíž začínající interstat

hwy I 80, co končí a na východním pobřeží v New Yorku. Protože už je přikná tma, sotva jsem projel kopce, zakry

na vzdalující se San Francisko, začaly nové nebo osvětlovat tradiční ohňostroje. Každý národ holt slaví jiný datum. U

bylo dlouhý roky 7. listopadu VSR a tady mají zase 4. červenec - Den nezávislosti. Zatímco u nás si na říjnovou revoluci v

listopadu většinou už ani nevzpomene, 4. července, jako jeden z mála zdejších svátků, pevně spojených s

určitým datem, se bude slavit, dokud bude Amerika Amerikou. Za jiných okolností bych se na ty ohňostroje celkem se

zájmem mrknul, ale tebe jsem jen v duchu pořítil, jestli k té RA staším dojet, než baterie definitivně chycne a tahle kára

přestane svítit mně i okolo mě jedoucím vozidlem a malér bude definitivní... Toulavej